

I. KAPITOLA ● STŘEDA

Nad statkem Hvarf se vznášelo nezvyklé ticho. Nikde nebylo vidět živou duši. V bezvětrí se nepohnula ani větvička a těžké mraky na obloze vypadaly zcela nehybně. Jejich tvary se proměňovaly natolik pomalu, že se to dalo sotva postřehnout. Karl měl téměř pocit, jako by se zastavil čas, a tak od oblohy odvrátil pohled. Natáhl ruku a vypnul rádio, kde právě vysílali předpověď počasí. Hlasatel zrovna hlásil podmínky pro jednotlivá loviště ryb, což se Karla netýkalo. Na ryby v mládí vyplul všehovšudy jednou. Pak se rozhodl, že se bude raději zdržovat na pevnině.

Karl zvedl ze sedadla spolujezdce čepici a vystoupil z auta. Zatím si ji však nenasadil, aby mohl bedlivě naslouchat. Venku panovalo hrobové ticho, většina ptáků už dávno odletěla na jih, buď do teplých krajín, nebo aspoň k hustěji osídlenému pobřeží. Řeky a potoky zamrzly, výletníci už se vrátili domů a dobytek se schoval v chlévech. Dokonce i moře v nedalekém zálivu ztichlo.

Rodina ze statku však jistě byla doma a Karl se divil, že nikoho neslyší. Přece nemohli všichni čtyři uprostřed dne usnout. Když Karl s oběma manželi, Ásou a Reynim, před necelým týdnem mluvil, ani jeden z nich se nezmínil, že by měli někam odjet. Karl z vlastní zkušenosti

věděl, že farmáři si cestování dopřávají jen výjimečně, takže kdyby rodina nějaký výlet plánovala, určitě by na něj přišla řeč. Když se on sám jednou za čas chystal na dovolenou, nedokázal mluvit o ničem jiném. A nejen s těmi, kteří měli chuť ho poslouchat.

Na dvoře stála obě rodinná auta, zasypaná silnou vrstvou sněhu. Terénní vůz s vysokým podvozkem a sportovní sedan vhodný pouze na léto. Nebo přinejmenším Karl nikdy neviděl, že by v něm rodina za ten rok, kdy na statku bydlela, někdy někam vyjela v zimě. Připadalo mu to rozumné. Sám by si netroufal takové auto řídit na sněhu a náledí, protože tušil, že by skončil v nejbližším příkopu. S luxusním džípem, který měl údajně cenu slušného traktoru, to bylo něco jiného. V tom by se Karl rád proháněl závějeji nebo po pořádném náledí, i kdyby jen proto, aby zjistil, jestli se taková investice vyplatí. Na farmách v sousedství se drahé automobily vyskytovaly jen vzácně. Tohle ovšem nebyla běžná farma a nebydleli tu obyčejní zemědělci.

Rozdíl se nedal přehlédnout, stačilo se podívat, jak statek vypadá. Lišil se od všech ostatních v okolí, především proto, že si manželé nechali postavit obrovský, velice moderní obytný dům. Prosklená chodba ho spojovala s tradičnějším, původním dvoupatrovým domkem, který předchozí obyvatelům bohatě stačil. Noví majitelé však měli vyšší nároky. Rodina bydlela v novostavbě a starší budovu využívala jen pro hosty či občasné zaměstnance. Zatím ovšem příliš mnoho návštěv nepřijelo a jedinými zaměstnanci byli au pair. Nikdo z nich nezůstal na statku dlouho. Karl se nevyptával, proč odešli, ale předpokládal, že jim vadilo hlavně odloučení. Mladí potřebují společnost lidí svého věku a té se jim tady nedostávalo, s výjimkou Íris, starší dcery ze statku, a syna od sousedů. Dospívající děti se navíc stejně nedají

počítat, když je člověku přes dvacet a zoufale touží po společnosti.

Karl se v architektuře nijak zvlášť nevyznal a do stavebních úprav nemohl nikomu mluvit, ale spojovací chodba mezi starým a novým domem byla jako pěst na oko. Obě budovy sotva mohly být odlišnější: jedna ztělesňovala hospodárnost starých časů, druhá nestřídmost moderní doby. Propojit je dohromady mu připadalo podobně absurdní jako zapřáhnout ke sportovnímu autu koně.

Jinak ale nic nenamítal, především se mu líbilo, jak velkou péčí manželé věnují statku i jeho okolí. Starali se o všechno mnohem pečlivěji, než si farmáři mohli obvykle s ohledem na časovou i finanční náročnost dovolit. Nejenže všechno dokonale udržovali, takže Karl nikdy nikde nezahlédl rez, škrábance ani hromady harampádí, ale statek celkově vypadal tak dokonale, až měl Karl dojem, jako by zabloudil na natáčení reklamy na jogurt.

Musel obdivovat, jak nenuceně může taková iluze venkovské idylky působit. Přinejmenším na někoho, kdo neví, kolik to stálo úsilí. On sám ovšem svého času rekonstrukci starého domu, chléva i hospodářských budov sledoval, takže měl představu, kolik to dalo práce. Manželé si pozvali celý regiment řemeslníků a Karl nepochyboval, že by vyšlo levněji všechno zbourat a postavit znovu od základů, nicméně noví majitelé si přáli zachovat co nejvíc z původní atmosféry. Kladli velký důraz na to, že nechtějí ztratit kontakt s dějinami a historickou úlohou statku, který měl proto nadále vypadat jako venkovské hospodářství, ne jako letní sídlo. Řemeslníci se tiše usmívali pod vousy a Karl s ostatními sousedy kroutil hlavou. Nechali si však pro sebe, že statek nikdy kdovíjak výjimečnou pověst neměl, ani jako místo k bydlení, ani jako zemědělský objekt. Nemohl se pyšnit

žádnou historií, kterou by stálo za to udržovat. Naopak mohla klidně upadnout v zapomnění.

Ohledy na tradici se ovšem nevztahovaly na nový dům. Ten rozhodně v souladu s historií daného místa či běžnou farmářskou praxí navržený ani postavený nebyl. Byl obrovský a měl nesmyslně vysoké stropy. Na jednoduchost a úspornost zjevně nikdo ani nepomyslel. Kolos byl převážně z betonu a z jedné strany, odvrácené od dvora, se honosil ohromnou stěnou sestavenou ze skleněných panelů sahajících od podlahy až po strop. Za ní se rozkládala prostorná kuchyň spojená s jídelnou a salonkem s krbem. Noví majitelé Karlovi vysvětlili, že chtějí vařit, stolovat a odpočívat v co nejtěsnějším sepětí s přírodou. Karl přikývl, ale pomyslel si, že právě tenhle typ lidí si za stejným účelem objednává ubytování v plastových kupolích uprostřed plání. On sám nic takového nechápal a přírodu si užíval raději přímo než přes průhledné stěny.

Manželé a jejich dvě dcery se na statek přistěhovali zhruba před rokem a Karl na ně od té doby změnil názor. Teď už je nepovažoval za bláznivé zbohatlíky. Jejich chování sice stále ještě plně nechápal, ale měl je rád. Jinak to ani nešlo.

Žena, Ása, byla velice sympatická a dokázala se zasmát sama sobě a své snaze přizpůsobit se venkovskému prostředí. K jejím hlavním nedostatkům podle Karlova mínění patřilo, že byla na vesnický život až moc choulotivá a také příliš strkala nos do cizích záležitostí. Dosud se přece místním obyvatelům vedlo výborně i bez jejího vedení.

Její muž Reyni se na rozdíl od ní lidí spíše stranil a často působil poněkud nepřítomně. Zato však byl upřímný a vstřícný. Předtím, než se přistěhovali, údajně trpěl jakousi vážnou chorobou. Když mu vítr odfoukl vlasy

z čela, odhalil dlouhou jizvu, která se táhla od ucha přes spánek a končila nad čelem uprostřed hlavy. Vzhledem k tomu, jak rozsáhlou operaci zjevně musel podstoupit, se nikdo nemohl divit, že bývá občas trochu nesoustředěný.

Nejvíce ovšem Karl oceňoval, že se oba manželé ochotně učili od zkušenějších farmářů, včetně jeho samotného. Tím si získali sympatie i ostatních sousedů. Tedy až na hospodáře z vedlejšího statku, Malého Hvarfu.

Netknutý sníl na dvoře Karlovi prozradil, že tudy od včerejší chumelenice nikdo neprošel. Když se však přiblížil k domu, zjistil, že se přece jen mylil. Ode dveří vedly stopy do chléva, kde přebývalo těch několik málo zvířat, která rodina měla. K nim bylo třeba připočítat ještě slepice v kurníku za domem. Dříve manželé chovali i několik koz, ale záhy to vzdali. Vyhřívaný kozí chlívěk, který nechali postavit, zůstal prázdný a nezdálo se pravděpodobné, že se na tom v dohledné době něco změní. Reyni s Ásou zvířata nadrželi pro obživu jako ostatní farmáři, zacházeli s nimi spíš jako s domácími mazlíčky. Karl v létě viděl zdejší krávy na pastvě s věnečky z pampelišek kolem krku a koně s hřívami zapletenými do copánků svázaných růžovými mašlemi. Domníval se, že je tak vyzdobily dcery, ale nebyl si tím jistý. Zvířata totiž hrála důležitou roli v Ásině fotografování. Karl přesně nevěděl, jestli tahle její aktivita spadá do kategorie zaměstnání, nebo zálib.

Šlápěje na dvoře vyvracely veškeré pochybnosti o tom, zda je někdo doma a zda bylo postaráno o zvířata. Kdyby majitelé někam odjeli, museli by požádat některého souseda, aby dohlédl na hospodářství, a v tom případě by stopy k chlévu nevedly od domu. Karl navíc předpokládal, že by volba nejspíš padla na něj a Ellu. S výjimkou rodiny z Malého Hvarfu byli nejbližšími

sousedy a už několikrát Áse a Reynimu takovou službu prokázali.

Teď už se jim však rodina skoro týden neozvala. Proto také přijel. Zajel sem už předevcírem. Ása s jednou z dcer se totiž měla nechat od Elly ostříhat, ale ani jedna z nich se nedostavila. Mohly pochopitelně změnit plány, nicméně i když je na venkově každý svým vlastním pánem, byla by v takovém případě slušnost se omluvit, což Ása neudělala. Elle se nepodařilo manželům ani dovolat, zřejmě měli telefony buď vypnuté, nebo mimo signál. Zprávy, které poslala, jim také nejspíš nedošly nebo si je nepřečetli. Ella si začala dělat starosti a Karl vlastně také.

Když Karl zamířil ke vchodovým dveřím, ozval se z chléva hlasitý štěkot, k němuž se záhy přidalo zuřivé ňafání. Rodina měla dva psy, border kolii a mrňavou chlupatou potvůrku připomínající chomáč vlny zachycený na ohradě pro ovce. Předevcírem oba štěkali stejně jako teď, ale uvnitř v domě. Byla to přátelská stvoření, která na statku neměla žádný konkrétní úkol, a tak většinou jen volně pobíhala po dvoře a vítala příchozí. Tentokrát však byli zavření, takže na Karlův příchod reagovali stejně jako všichni ostatní psi v takové situaci – hafáním. Na tom nebylo nic divného, Karla nicméně překvapilo, že psi nejsou ani na dvoře, ani v domě. Nevzpomínal si, že by je někdy viděl zavřené v chlévě.

Napadlo ho, že rodina je možná nemocná, a tak se před zaklepáním na okamžik zarazil. Co když všichni ulehli do postele s chřipkou a bolí je hlava i celé tělo? Když sám výjimečně onemocněl, rozhodně o žádné návštěvy nestál. Po krátkém zaváhání přece jen zatukal. Zmocnil se ho podivný pocit, který se v průběhu života naučil nebrat na lehkou váhu. Nevzpomínal si, že by ho kdy intuice zklamala, naopak díky ní nezřídka dokázal zabránit nejrůznějším malérům.

Na okamžik se upřeně zadíval na široké, vysoké vchodové dveře a pak na ně zabušil podruhé. Psi se znova rozštěkali, tentokrát oba současně. Navíc začaly bučet i obě krávy, ale zmlkly, když zaklepal potřetí. Nedokázal se zbavit dojmu, že zvířata v chlévě naslouchají a stejně napjatě jako on čekají, až se dveře otevrou. Ty však zůstaly zavřené. Karl k nim přiložil ucho, ale žádné kroky zevnitř neslyšel. Vzápětí se narovnal, protože si uvědomil, že masivní dubovou deskou by stejně žádný zvuk nepronikl.

Karl poodstoupil a nahlédl oknem dovnitř. V místnosti se svítilo, ale žádný pohyb nepostřehl. Tíživý pocit zesílil a Karl udělal něco, na co by před cestou sem ani nepomyslel.

Sehnul se ke škvíře na dopisy a otevřel záklopku. Ta byla ve dveřích nedopatřením, protože architekt, který budovu navrhoval, zřejmě nikdy nebydlel na venkově. Manželé nejspíš také ne, jinak by architekta na omyl upozornili. Tady poštu nikdo nedoručoval až ke dveřím, pouze do schránky u odbočky ke statku.

Karl se právě chystal na obyvatele domu zavolat, když vtom bezděčně ucukl. Ucítit totiž pach, který se linul ven spolu s teplým vzduchem. Byl to odér smrti, který rozhodně nemohly způsobit jen uhnílé pokojové rostliny. Karl už podobný smrad cítil vícekrát, než by si přál. Všichni mrtví savci, kteří nebyli několik dní pohřbeni, čpěli stejně. Tentokrát byl charakteristický puch cítit jen slabě a Karl nevěděl, jestli by ho méně zkušený člověk vůbec poznal. On sám však nepochyboval. V domě muselo ležet mrtvé tělo.

Karl stáhl ruku a záklopka se s hlasitým klapnutím zavřela. Zvířata v chlévě ovšem na zvuk nezareagovala štěkáním, bučením ani ržáním, takže všude vládlo stejné ticho jako uvnitř v domě. Na Karla tak dolehlo tíživé

vědomí, že je sám. Napadlo ho, že by se mohl jít podívat, jestli někdo není v chlévě, ale rozmyslel si to. V takovém případě by přece dotyčný vyšel zjistit, kdo přijel. Ani v tak luxusním, čerstvě zrekonstruovaném chlévě se stěny rozhodně nedaly považovat za zvukotěsné a dovnitř by jistě proniklo hučení motoru. Navíc se Karl obával, že kdyby otevřel vrata chléva, vyřítíli by se psi okamžitě ven. Nepatřili zrovna k nejchytřejším zvířatům, takže by se určitě kdovíkam zaběhli.

Karl si olízl vyschlé rty. Prohrábl si rukama vlasy, poškrábal se na neoholených tvářích a snažil se uklidnit. Puch přece sám o sobě nemusí nic znamenat. Možná je v kuchyni na stole zkažené maso. Třeba se rodina právě chystala grilovat, ale pak všichni čtyři onemocněli a na maso zapoměli. Taková hypotéza sice příliš smyslu nedávala, ale zdála se přijatelnější než ty ostatní, které se Karl snažil zaplašit. Připomněl si, že se nevyplatí odmítat nepravděpodobné možnosti, protože život přece nebývá promyšlený ani naplánovaný.

Rozhodl se zajít za roh a zkusit nahlédnout dovnitř prosklenou stěnou. Tu ještě nikdy nezakrývaly závěsy. Karl chtěl jednou manželům poradit, že by jim závěs pomohl ušetřit za vytápění, ale uvědomil si, že mají peněz dost. Nechali si u domu vyhloubit vrt, odkud čerpali vodu z horkého pramene, a nezáleželo jim na tom, jestli budou topit o trochu více nebo méně.

Za domem ležel netknutý sníh. Skleněnými dveřmi vedoucími na terasu zjevně v uplynulých dnech nikdo neprošel. I zbytek trávníku pokrývaly závěje, stejně jako hory na východě. Výhled, který rodina tolik milovala, byl nyní zářivě bílý jako čisté lněné plátno.

Karl ovšem nepřijel proto, aby se kochal výhledem. Otočil se k prosklené stěně a pohledem přelétl stylově zařízenou kuchyň. Žádné skříňky nad linkou, žádná

držátka na dvířkách a zásuvkách, takže s výjimkou chromovaného kávovaru a vodovodního kohoutku u dřezu působilo zařízení, jako by přímo navazovalo na salonek s krbem.

Karl si ulehčeně vydechl, když na stole zahlédl zbytky jídla. Obyvatelé statku tedy určitě musejí být doma a naživu. Najedli se a šli si lehnout. Nejspíš skutečně onemocněli, protože Karl nikdy předtím neviděl, že by po jídle nesklidili ze stolu. Nyní tam stála otevřená krabice mléka, sklenice, talíř, bochník chleba a balíčky sýra a šunky. Žádné zkažené maso. Možná rodinu postihly žaludeční potíže a Karl si zápach linoucí se z otvoru na dopisy špatně vyložil. Upřímně v to doufal, ale zároveň v hloubi duše věděl, že v tomto případě by se zmylil jen těžko. Zvratky sice smrděly odporně, ale mrtvolný puch byl mnohem horší. Vyznačoval se totiž nasládlým nádechem, skoro jako by někdo kolem hnijícího masa rozlil voňavku, aby odér přehlušil.

Karl přešlápl z nohy na nohu a uvažoval, co si počít. Nejrozumnější by pochopitelně bylo odsud zmizet. Nechtěl přece, aby ho někdo z rodiny přistihl, jak jim oknem nakukuje do domu. Sotva se však trochu vzdálil, rozmyslel si to. Oba manželé si na pořádek a čistotu potrpěli víc než kdokoli jiný. Jednou se ho dokonce zeptali, jak se zbavit pachu hnoje v chlévě. Jestli se nedá sehnat nějaký sprej nebo parfém, který by ho přehlušil. Karl jim musel sdělit nepříjemnou pravdu, že nic takového neexistuje a že si na smrad musejí prostě zvyknout. Někdo, koho mohla napadnout taková otázka, by jistě nedopustil, aby jeho domácnost páchla jako márnice. Nepochybně se jim muselo přihodit něco horšího než drobná nevolnost.

Karl spěšně přistoupil ke dveřím ve skleněné stěně a vzal za kliku. Musel se smířit s tím, že možná rodinu

vyruší z odpoledního zdřímnutí. Nemohl se přece jen tak vrátit domů a říct Elle, že se na statek už podruhé trmácel zbytečně. Nedokázal by jí nic zatajit, musel by všechno po pravdě vylíčit. Že se mu všechno zdálo víceméně v pořádku, až na trochu hnilobného zápachu.

Ukázalo se, že dveře do kuchyně nejsou zamčené. Karl je pootevřel a zavolal Ásu i Reyniho jménem. Spolu s teplým vzduchem z místnosti vycházel ven slabý, ale příšerný puch. Karl nakrčil nos a čekal na odpověď, jeho volání však nikdo neopětoval.

Než si to stihl rozmyslet, vstoupil dovnitř a zavolal znova. Ani tentokrát nedostal žádnou odpověď. Na parketové podlaze u dveří si všiml tmavých skvrn připomínajících stopy, což ho zaskočilo stejně jako odér ve vzduchu, protože podlaha obvykle bývala dokonale čistá a nablýskaná. Postřehl, že šlápěje vedou dále do domu, a rozhodl se zamířit stejným směrem.

Manželé už ho sice několikrát pozvali dovnitř, ale po každé jen do obývacího pokoje a prostorné luxusní kuchyně. Jinak netušil, jak je dům rozvržený, věděl jen, že k ložnicím vede samostatná chodba. A právě tam stopy mířily. Karl si všiml, že dveře do chodby jsou poškrábané. Svislé škrábance tvořily dva pásy v různé výšce, menší dole, delší a hlubší u kliky. Karl nepochyboval, že je tu zanechali zdejší psi, když se pokoušeli dostat dovnitř. Zároveň předpokládal, že škrábance jsou čerstvé, protože manželé vždy nechávali jakékoli poničené zařízení okamžitě opravit.

Karl si zakryl nos loktem a dveře otevřel. Stalo se přesně to, čeho se obával: puch výrazně zesílil. Karl cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Chodbu lemovaly několikery zavřené dveře. Karl se rozhodl držet se šlápějí a se zakrytým nosem zamířil do pokoje, kam vedly. Ukázalo se, že je to manželská ložni-

ce. Karl strnul a nedokázal překročit práh. Na nezvykle široké posteli ležela žena, podle všeho nejspíš Ása. Prostěradlo bylo zmačkané, dvojitá přikrývka shrnutá v nohách lůžka částečně sklouzla na podlahu. Dva polštáře se válely na zemi, jeden zůstal u záhlaví postele. Ása ležela na zádech, oblečená jen v kalhotkách a tričku. Jedna noha se jí svezla na podlahu vedle přikrývky, druhá, pokrčená v kolena, se opírala o postel. Ruce zaujímaly zvláštní polohu, jedna spočívala na prázdné straně lůžka, natažená v pravém úhlu od těla, druhá byla ohnutá v lokti a její prsty se dotýkaly brady. Na tričku, původně bílém, se černala zaschlá krev, stejně jako na prostěradle. Vyhrnuté tričko odhalovalo spodek břicha, kde měla kůže podivně nazelenalý odstín. Nohy a ostatní části těla byly spíš mrtvolně našedlé, opuchlé a protkané tmavými žilkami. Karl sice míval smrt před očima běžně, ale vždy se jednalo o zvířata, přes jejichž srst holou kůži neviděl. Přesto věděl dost na to, aby se k ženě nemusel přibližovat. Byl si jistý, že už ji nemůže zachránit.

Nedovedl ovšem stoprocentně určit, jestli je to skutečně Ása, protože obličej zemřelé utrpěl ještě horší újmu než končetiny. Od temene až doprostřed čela se táhla hluboká rána. Mezi bezbarvými rty vyčnívala špička jazyka a vytřeštěné, pohaslé oči byly obrácené v sloup, jako by se žena snažila ránu sledovat. V každém případě bylo zcela zjevné, že nezemřela přirozenou smrtí. To navíc potvrzovala i krev rozstříknutá na stěnách, na podlaze, a dokonce i na stropě.

Karl si zakryl ústa dlaní a vycouval z pokoje. Snažil se potlačit nevolnost a sbíral odvahu nahlédnout do ostatních pokojů, aby zjistil, jestli tam nenajde Reyniho a obě dívky. Jako první otevřel dveře do pokoje starší dcery a při pohledu, který se mu naskytl, už nevolnost neovládl. Proud zvratků se rozlil po zaschlých kalužích

krve na podlaze. Karl usoudil, že už viděl víc než dost, vypoťácel se ven a za dveřmi se opět vyzvracel.

Otřel si ústa rukávem bundy, nasedl do auta a roztřesenou rukou sáhl po telefonu. Vzápětí ho odhodil na sedadlo spolujezdce, protože neměl signál. Nastartoval a usilovně zadržoval další nával nevolnosti. Když poněkud zbrkle zacouval, aby mohl vůz otočit, padl mu pohled na obě obytné budovy. Všiml si, že v jednom z oken v horním poschodí starého domu jsou zatažené závěsy. Přísahal by, že když na dvůr přijel, byly všechny roztažené.

Karl zatočil volantem a přidal plyn, jak jen si v takovém počasí troufl. Jakmile sjel z odbočky na silnici, začalo sněžit.

2. KAPITOLA ● DŘÍVE

Sóldís nebyla zvyklá na dlouhé cesty taxíkem. Když už si ho výjimečně zavolala, bylo to jen kvůli cestě domů o víkendové noci, kdy padala únavou a mysl měla zamlženou alkoholem. S tím se nynější jízda vůbec nedala srovnávat. Jednak Sóldís neseseděla v obyčejném taxi, ale v neoznačeném voze, mnohem luxusnějším než auta, kterými jezdila jindy. Na zadním sedadle na ni čekala láhev vychlazené vody a přihrádka plná časopisů, kterých se ovšem ani nedotkla, protože si přece mohla číst v telefonu – pokud by vůbec měla na čtení náladu.

Navíc už začal den, přestože se ještě úplně nerozednilo, a Sóldís nebyla unavená ani přiočila. V hlavě ale měla podobný zmatek jako po pár skleničkách, jako by se její myšlenky topily v rozbouřeném moři. Jedna myšlenka se vynořila, přihlásila se o pozornost, a potom opět zmizela v hlubině a nahradila ji další. Sóldís se nedařilo žádnou dotáhnout do konce.

Co když dělá obrovskou chybu? Neměla raději spolknout hrdost a zůstat ve městě? Bude na statku fungovat internetové připojení? Co když se při psaní diplomové práce zase zasekne? Jak se dostane do obchodu, když bude něco potřebovat? A jak dojede do města, když si bude muset něco zařídit? Jak ji holky ze statku přijmou? A nenajde ji Jónsi? Neměla by využít nejasný odraz své

tváře v postranním okénku a trochu se namalovat? Nebo radši ne?

Otázek měla spoustu, odpovědi žádné.

Sóldís sklopila oči a prohlížela si kalhoty. Vybrala si jednoduchý oděv: mikinu s kapucí, ošoupané džíny a tenisky. Chtěla tím ukázat, že dokáže pořádně vzít za práci. Na statku. Teď toho však začínala litovat. Neměla se radši trochu víc vyparádit? Když přijde první den do práce nedbale oblečená, nebudou to její noví zaměstnavatelé považovat za projev neúcty?

V duchu si povzdechla a pokusila se obavy zaplašit. Teď už stejně nemohla nic změnit. Otočila se a letmo se podívala přes zadní sklo ven. Neviděla nic než prázdnou silnici. Stejně jako když se ohlížela předtím. Potkávali jen málo aut, v neděli ráno nejspíš nikdo jiný nevyrazil na delší cestu tak brzy. Ve zpětném zrcátku zaznamenala řidičův tázavý pohled.

„Vypadáte, jako byste čekala, že nás někdo pronásleduje.“ V jeho hlase zazněl náznak úsměšku, ale tvářil se vážně.

„To ne, vůbec,“ zalhala Sóldís. Ve skutečnosti neustále přemýšlela, jestli už Jónsi zjistil, čím se mu pomstila. Představovala si, že jakmile taxi zastaví před domem jejích nových zaměstnavatelů, přiřítí se na dvůr auto jejího bývalého přítele. Při tom pomýšlení se jí sevřel žaludek. Bouřlivou hádkou na schodech do domu by na rodinu jistě neudělala ten správný první dojem. Bylo to pochopitelně absurdní, ale má snad rozumné uvažování vůbec někdy nějakou šanci takové obavy potlačit? Navíc nesmí zapomínat, jak Jónsi málem vylétl z kůže, když zjistil, že mu vymazala dosažený postup v jeho oblíbených počítačových hrách. Napsal jí naprosto jednoznačnou zprávu: *Já tě zabiju*. Nepředpokládala sice, že to uskuteční, ale rozhodně měl dost velký vztek na to, aby

ji pronásledoval a před lidmi na ni řval. A o to nestála o nic víc než o smrt.

Sóldís si všimla, že ji řidič stále jedním okem pozoruje, a tak se snažila působit co nejkliidněji. Klidná však nebývala skoro nikdy, dokonce ani za těch nejpříznivějších okolností, takže vlastně ani pořádně nevěděla, jak takové rozpoložení předstírat. Zkusila tedy přivést řeč na něco, co by muže přimělo se rozprávět a odvedlo jeho pozornost jinam.

Její pokus ovšem dopadl tak bídně, že to sotva mohlo být horší: „Je to ještě daleko?“

„Ne, už zbývá jen čtvrt hodinka. Přibližně.“ Řidič se opět odmlčel a Sóldís se smířila s tím, že zůstane se svými myšlenkami zase sama v tichu. Muž se však vzápětí ozval: „Vy jste tam ještě nikdy nebyla?“

„Zatím ne. Teď tam jedu poprvé.“ Sóldís vyhlédla okénkem ven a pozorovala horské srázy, které měli. Tyčily se natolik příkře, že se na nich téměř ani neudržel sníh, který jinak pokrýval celou okolní krajinu. Místy se na svazích utvořily bílé ostrůvky, ale převážně byly hory jen nevládně šedé. Právě se začínalo rozednívat a na pustých kopcích kolem se v šeru rýsovaly obrovské bludné balvany, které jako by se milimetr po milimetru neustále sunuly k pláni pod horami. „Zatím jsem s rodinou mluvila jenom po telefonu. Celé se to seběhlo hrozně rychle.“

„Ale najali si vás na práci, ne?“

„Jo, zatím na zkoušku na dva měsíce.“

„Můžu se zeptat, co budete dělat?“

Sóldís pomyslela na ten složitý článek pracovní smlouvy, podle něžž se musela zavázat k mlčenlivosti. Četla dotyčný dlouhý odstavec několikrát, než ho pochopila. Přesto si nebyla stoprocentně jistá, co se od ní očekává. Nebo přesněji řečeno, co má zakázáno. Určitě ale nebude vadit, když někomu řekne, v čem spočívá její

práce. Mlčenlivost se nepochybně vztahuje hlavně na samotnou rodinu – Söldís nesmí o jejích členech s nikým mluvit, vyvěšovat na sociální sítě jejich fotografie ani se o nich nikde veřejně či soukromě zmiňovat.

„Budu u nich prostě na výpomoc. Se vším možným. Budu se starat o domácí zvířata a pomáhat holkám s islandštinou. Občas vařit, uklízet a tak podobně. Oficiálně se ta práce jmenuje pomocnice v domácnosti.“

„Rozumím.“ Řidič na ni v zrcátku mrkl a usmál se. „Je to příjemná rodinka a statek vypadá báječně. Stojí trochu stranou od civilizace, ale pokud vám to nevadí, tak se vám tam bude líbit.“

Söldís věděla téměř jistě, že nemá zakázáno se na rodinu ptát. Pokusila se ji vyhledat na internetu, ale to jí moc nepomohlo. Na zpravodajském webu našla mezi zprávami z ekonomiky informace o prodeji zahraničního podniku, který manželé dříve vlastnili. Zmíněnou sumu peněz si nedovedla ani představit, podobná čísla si spojovala spíš se středoškolskými hodinami astronomie. Tak vysoký finanční obnos byl zkrátka nad její chápání. Kromě toho také zjistila, že žena je aktivní na sociálních sítích, ale že tam vyvěšuje pouze neosobní, výrazně stylizované snímky. Söldís už dokázala bez problémů poznat oba psy, ale členové rodiny na fotkách nebyli. Kdyby někoho z nich potkala na ulici, neměla by o tom tušení. „Takže vy je znáte?“

„Pracuju pro ně. Ale jinak než vy. Jen tak příležitostně. Vozím jim z města balíky a občas taky zaměstnance nebo návštěvy. Provozuju přepravní společnost a máme spolu smlouvu. Stačí, když mi zavolají, a hned vyrazím na cestu.“

„Pracuje u nich mimo mě ještě někdo?“ Zaměstnavatelé nezmínili, že by na statku kromě jejich čtyřčlenné rodiny pobýval někdo další.

„Pokud vím, tak ne. Myslím, že tam budete jenom vy.“

Znovu se rozhostilo nepříjemné ticho a Söldís měla pocit, že něco zůstalo nevyřčeno. „Mají problém si zaměstnance udržet?“

Řidič s odpovědí na okamžik zaváhal. „Ne, to bych neřekl. Bude to spíš tím, že statek stojí na tak odlehlém místě. Ne každému vyhovuje žít takhle v ústraní. Není přece žádná náhoda, že se tolik lidí houfně stěhuje do města. Člověk je společenský tvor. Já myslím, že dny venkova jsou sečtené. Internet jeho smrtelný zápas jenom trochu prodloužil.“

„Takže jsem první, koho na tuhle práci najali?“ Při telefonním pohovoru jí to tak připadalo. Když se nad tím ovšem zamyslela, neřekli manželé nic, co by tomu přímo nasvědčovalo. Byla to jenom nepodložená domněnka. Söldís měla ve zvyku si věci domýšlet. Obvykle předpokládala, že jsou lepší než ve skutečnosti. To platilo i pro její vztah s Jónsim. „Nebo to někdo přede mnou vzdal a odešel?“

Řidič opět zaváhal. „Jste třetí, koho na statek vezu kvůli téhle práci. Jako první najali mladou ženu, jako jste vy, a potom mladého muže, který odešel teprve nedávno. Ani jeden z nich tam nezůstal dlouho. Ale to si nechte pro sebe. Jestli vám to budou chtít říct, povědí vám to sami. V tom případě se musíte tvářit, že jste nic nevěděla.“

Muž nejspíš podepsal podobnou smlouvu o mlčenlivosti. „Jasně, spolehněte se. Ale víte, proč odešli? Ptám se jen ze zvědavosti.“

„Netuším. Ten mladík odjel sám. S prací skončil nedávno, teprve minulý týden, a jestli jsem to správně pochopil, nedal předem nic vědět. Nemám ponětí, co ho k tomu vedlo. Tu mladou ženu jsem ale vezl domů do Borgarnesu. Celou cestu mlčela. Abych řekl pravdu,

připadali mi oba dost zvláštní. Kdekdo si asi myslí, že se odstěhováním na venkov zbaví všech problémů. Určitě před něčím utíkali, potřebovali začít znova od začátku. Jenomže ať už člověk odjede kamkoli, sám před sebou nikdy neuteče. Myslím, že jim to prostě oběma došlo, a tak se rozhodli odsud zase vypadnout.“

Řidič se zarazil, zjevně si uvědomil, že by si Söldís mohla jeho vyjádření vzít osobně. „Tím samozřejmě nechci říct, že něco takového platí pro vás. Abyste mě špatně nepochopila.“

„Ne, nic se neděje.“ Necítila se uražená. Ani trochu. Uvažovala naopak o rodině, pro kterou se chystala pracovat. Proč se do takového zapadákova odstěhovali oni? Měli snad důvod před něčím utíkat?

Zbytek cesty oba mlčeli. Řidič si nejspíš vyčítal, že se tolik rozpovídal. Söldís dumala nad tím, co ji asi čeká. Poprvé v životě bude mít celý dům pro sebe, starou zrekonstruovanou budovu, kterou rodina jinak používá pro hosty. To tedy znamenalo, že se o svůj příbytek bude čas od času s někým dělit, ale to jistě nebude často, a teď v zimě asi vůbec. Manželé se zmínili, že mimo léto je skoro nikdo nenavštěvuje. Dům tedy bude přinejmenším do jara jenom její. A do jara zbývá ještě dlouhá doba.

Když auto zastavilo na dvoře, věnovala Söldís větší pozornost starému dvoupatrovému domku než obrovské novostavbě. Připadal jí útulnější. Vždycky se jí víc líbily staré věci než nové. Tím pádem se také nikdy neřídila módními trendy. Nyní si to opět zřetelně uvědomila. Otevřely se dveře nové vily a v nich stanula žena. Söldís usoudila, že to musí být Ása, paní domu.

Ása patřila k ženám, které vypadají úžasně, aniž by tomu musely věnovat jakékoli úsilí. Měla štíhlou postavu, půvabný obličej a dlouhé světlé vlnité vlasy, o jakých

si Söldís mohla nechat jen zdát. Sama měla řídké, nevýrazně hnědé vlasy rovné jako Dánsko, které navíc pořád elektrizovaly, jako by na sebe chtěly přitahovat pozornost. Teď si je bezděčně uhladila rukou, což ovšem bylo naprosto zbytečné, protože jakmile se jednou rozježily, vůbec se nedaly zkrotit. Navíc sem přece nepřišla pracovat jako modelka. Manželé už ji viděli při jediném videohovoru, který vedli během rychlého přijímacího pohovoru. Sami ale měli kameru vypnutou. Přijetí jí potom oznámili po telefonu, takže je zatím nespatriila. Oni nicméně věděli, že Söldís vypadá úplně obyčejně. Když má dobrý den, jak jí Jónsi připomněl při rozchodu. Podle něj je přitažlivá asi tak jako láhev kečupu. On chce něco lepšího. Chce béarnskou omáčku. Takové přirovnání sice znělo naprosto pitomě, ale i tak řalo do živého. A ještě pořád to bolelo.

„Dobrý den!“ Žena přistoupila k Söldís, široce se usmála a podala jí ruku. Měla zářivě bílé, dokonale rovné zuby jako z reklamy na zubní pastu a dlaň hedvábně jemnou, ale stisk pevný. „Ása. Vítejte. Měla jste příjemnou cestu?“

Söldís přikývla. „Jistě.“

„Výborně. Holky se na vás moc těší, jsou venku v chlévě, ale zakázala jsem jim se na vás hned vrhnout, abyste se nevyděsila a nerozmyslela si to. Íris se možná nebude tvářit úplně nadšeně, je v pubertě a ráda se chová, jako by ji nic nezajímalo. Ale Gígja vás bude zbožňovat. Nepochybně.“

Söldís si vybavila, co se od řidiče dozvěděla o svých předchůdcích, ale podařilo se jí vykouzlit na rtech úsměv a tvářit se jakoby nic. „Já se na ně taky moc těším.“

Řidič vyndal z kufru Söldísino zavazadlo a přibouchl dveře. „To je všechno?“ podivila se Ása.

„Ten minulý chlápek, to bylo něco jiného,“ zazubil se řidič na Ásu. „Jako by se k vám chtěl nastěhovat nastálo. Taková kupa věcí.“

Sóldís se začervenala. „Já moc věcí nepotřebuju. Ani jich moc nemám.“ Nechtělo se jí vysvětlovat, že o většinu svého majetku přišla, když se stěhovala od Jónsiho. Byla tehdy příliš rozrušená, než aby dokázala soustředěně uvažovat, a tak si s sebou odnesla jen to, co se vešlo do jedné tašky. Když teď řidič držel tašku v ruce, zdála se téměř prázdná. Sóldís se pochopitelně mohla do bytu pro zbytek věcí vrátit, klíče ještě měla. Setkání s bývalým přítelem v ní však vzbuzovalo takové obavy, že se k tomu neodhodlala. Nebála se jen odplaty za to, že před odchodem neodolala pokušení zrušit jeho herní konzoli. Když teď věděla, co si o ní Jónsi myslí, představovalo by pro ni setkání s ním naprosté ponížení. Proto se rozhodla těch pár věcí raději oželet, než aby riskovala, že na něj v bytě natrefí.

Ása ukončila trapnou chvíli tím, že tleskla a s úsměvem se Sóldís zeptala, jestli se nechce zabydlet. Nemusí pospíchat, ale bylo by skvělé, kdyby mohla v poledne přijít do vily na oběd. Při té příležitosti se může seznámit se všemi členy rodiny a po jídle ji vezmou na obhlídku budov, chléva a celého statku.

Sóldís nabídku s radostí přijala. Těšila se, že si trochu vydechne a prohlédne si dům, kde bude minimálně další dva měsíce bydlet. Řidič je doprovodil ke vchodu, podal Sóldís její zavazadlo a rozloučil se. Když vešla Ása dovnitř a obrátila se k nim zády, nenápadně podstrčil Sóldís vizitku. „Kdyby náhodou něco.“ Rozpačitě se usmál a vrátil se k autu.

Sóldís si vizitku schovala do kapsy a následovala Ásu. Ukázalo se, že dům je mnohem luxusnější, než předpokládala. Manželé jí při pohovoru naznačovali, že je to je-

nom stará chalupa, ale zjevně budovu zrekonstruovali, vymalovali a položili nové parkety. I zařízení bylo v dobrém stavu, přestože sestávalo především ze staršího, renovovaného nábytku. Vyměnili také okna, vybavení obou koupelen a kuchyňské spotřebiče. Dům měl dokonce i samostatný televizní salonek a Ása zdůraznila, že jsou dostupné skoro všechny tuzemské i zahraniční streamovací služby. Kromě toho je na statku spolehlivé internetové připojení, protože si nechali zavést optický kabel. Navíc zajistili i nový telekomunikační vysílač, protože předtím tu nebyl signál. Ása o tom mluvila, jako by šlo o naprostou samozřejmost, jako když si třeba pořídíte mobilní tarif s neomezeným množstvím dat. Všední realita boháčů se od života většinové společnosti zjevně lišila.

Špičkové vybavení domácnosti Söldís natolik překvapilo, že nevěděla, co říct. Mohla ovšem klidně mlčet, protože Ása mluvila nepřetržitě. Vodila ji z jedné místnosti do druhé a dala jí na výběr ze tří ložnic, přičemž jí doporučila tu největší, kde byla k dispozici nejobemnější skříň. Vzápětí si uvědomila, jak málo oblečení si Söldís přivezla, a spěšně změnila téma.

Když si prohlédly celý dům s výjimkou sklepa, Ása opět tleskla, upřela na Söldís velké modré oči a usmála se. „Takže tady budete bydlet. Dům není nejnovější, ale snad vám bude stačit.“

Söldís přikývla. „Moc se mi tu líbí. Vážně moc. Určitě tady budu spokojená, jinak to snad ani nejde.“

Myslela to naprosto upřímně, ale Ása vypadala překvapeně. Když odešla, prošla si Söldís celý dům ještě jednou a zaměřila se hlavně na ložnice. Největší pokoj se nacházel v patře, dva menší v přízemí. Velká ložnice měla vlastní koupelnu, a tak se Söldís přiklonila k myšlence, že poslechne Ásinu radu. Než se ale definitivně

rozhodla, zkusila si poležet na ustlaných postelích v přízemí. Možná by se cítila lépe v menším prostoru? Bude přece spát sama a nepřipadá v úvahu, že by se na tom v dohledné době něco změnilo. Pracovní smlouva jasně a jednoznačně stanovovala, že návštěvy partnerů a milenců jsou zakázané. Ti se od statku museli držet dál. Söldís to nevadilo, protože stejně žádného přítele neměla.

Žádná z menších ložnic ji nenadchla. Chvíli ležela na posteli a zírala do stropu, potom vstala a nahlédla do zásuvek nočních stolků, do komod a do šatních skříní. Všude bylo prázdko, jen ve skříní v jednom z pokojů visela spousta oblečení. Prohlédla si ho a zjistila, že nejspíš patří muži. Mladému muži. Na rozdíl od jejích vlastních levných a nezajímavých šatů, jejichž účelem bylo pouze zakrýt tělo a udržet ho v teple, se jednalo o značkové kousky s nápadnými logy módních domů. Takový luxus nikdy v životě nevlastnila.

Söldís srašíla čelo a skřín zavřela. Oblečení nejspíš patřilo nějakému příbuznému nebo známému, stejně bohatému jako zdejší obyvatelé, jinak by tady přece takové značkové zboží nenechal. Söldís se skoro pohoršila nad tím, že si všechno neodvezl s sebou, ale vzápětí si uvědomila, že to nemusí být známka plýtvání ani neúcty k majetku. Třeba dotyčný jenom odjížděl ve spěchu. Možná oblečení patří jejímu předchůdci, který odjel ze dne na den. Na tom jí ovšem nesedělo, že člověk, který si může dovolit tak drahé oblečení, by měl zapotřebí pracovat jako pomocník v domácnosti na zapadlém statku. Potom si nicméně vzpomněla na řidičovu poznámku, že si s sebou mladík přivezl hromadu věcí. Třeba byl bohatý, ale ocitl se ve finanční nouzi. I to se stává. Pak by si dovedla představit, že si zatím odvezl jen to nejnntnější a pro zbytek se vrátí později.

Sóldís si předsevzala, že až se to bude hodit, zkusí navrhnout, aby oblečení doručili majiteli. Měl by ho přece dostat zpátky, dokud nevyjde z módy. Nebo pokud tady nějaký bohatý příbuzný nechal všechny ty drahé kousky záměrně, protože si chtěl obměnit šatník, mohli by je dát na charitu.

Sóldís vynesla své zavazadlo do poschodí. Vybalování jí zabralo jen několik minut. Skříň v ložnici byla prázdná a Sóldís se podivila, proč si majitel značkového oblečení nevybral největší pokoj. Možná mu jedna skříň nestačila, a tak musel využít i tu v přízemí. Každopádně se domnívala, že člověk, který se takhle obléká, by dal přednost velké ložnici. Mohlo to ovšem znamenat, že přijel pouze na návštěvu a že velký pokoj v té době obýval jeden z jejích předchůdců.

Sóldís se ve své nové ložnici rozvalila na velkou postel. V duchu si pochvalovala kvalitní matraci, ale v hlavě jí vířily myšlenky na oba předchůdce. Za každou cenu potřebovala zjistit, co je vedlo k odchodu. Doufala, že měl řidič pravdu a že problém spočíval v nich samotných. Že příčinou nebyli zaměstnavatelé, jejich dcery, dům ani statek.

Sóldís pocítila tíživou úzkost. Zkusila soustředěně dýchat. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Pohled upřela na dřevem obložený strop a uklidňovala se počítáním suků. Zaposlouchala se do vrzání a praskání dřevěných trámů a vybavily se jí báchorky, které jí kdysi vyprávěl pradědeček. Tvrdil, že když v trámech hlasitě praská, znamená to, že majitel domu zemře. Při té vzpomínce její obavy poněkud ustoupily. Byla to naprosto nesmyslná pověra. Každý přece jednou zemře, takže se každá taková předpověď nakonec vyplní. Ať už v domě praská, nebo ne.

Jistěže bude všechno dobré. Přímo skvělé. Bude se jí tady líbit, přesně tohle právě teď potřebuje. Dál zhluboka dýchala, nádech ústy, výdech nosem.

Postupně se jí ulevilo. Úzkost opadla a Söldís si uvědomila, že takové plané obavy nemají o nic větší význam než praskání trámů v domě. Nejsou o nic víc opodstatněné než jindy. Vycházejí jednoduše z toho, že odteď bude v tomhle velkém domě sama, daleko od města a od všech známých. A nepochybně k nim přispěla i rychlost, s jakou všechny změny v jejím životě proběhly. Jakmile opustila Jónsiho byt, zavolala do personální agentury a projevila zájem o práci na venkově. V tu chvíli si nedovedla přestavit nic jiného než co nejrychleji utéct co nejdál od Jónsiho a od svého dosavadního života. Následně do agentury zaslala svůj nepříliš obsáhlý životopis a očekávala, že zhruba za týden možná dostane nabídku zaměstnání v nějakém hotelu. Z agentury se jí však ozvali za pár hodin a nabídli jí tuhle práci. Hned následujícího dne proběhl pohovor po telefonu, večer druhý a příští den absolvovala Söldís videohovor. Za tři hodiny jí oznámili, že ji přijali, a domluvili se, že nastoupí hned další den. Hotovo, vyřízeno.

Söldís vůbec nelitovala, že nepožádala o delší lhůtu. Manželé před ní nijak netajili, že hledají zaměstnance, který může nastoupit okamžitě, a jakékoli váhání nebo otálení by mohlo způsobit, že by najali někoho jiného. Söldís byla přesvědčená, že jí takovou příležitost seslalo samo nebe. Rozhodla se proto snadno. Díky téhle práci nemusela během hledání nového zázemí a budování nového života přespávat u kamarádů a příbuzných. To jí stačilo.

Celý proces ovšem proběhl tak rychle, že ani neměla čas změny ve svém životě strávit. Proto se teď dostavila úzkost.

Bude chvíli trvat, než si na nové prostředí zvykne. Ale zvládne to.

Určitě.